

havnske værnepligtige kan gennemføres uden Forstyrrelse.

Efter de nugældende Bestemmelser til Hovedstadens Forsvar udgør Sikringsstyrken ca. 24,000 Mand, og der er ingen Tvivl om, at man ogsaa under en ny Ordning vil fastsætte saadanne Bestemmelser, at man til enhver Tid hurtig og let kan indkalde en passende Styrke. Lad nu ogsaa en Fjende med en overlegen Flaade kunne overføre ca. 20,000 Mand uden store Forberedelser, hvoraf ca. 16,000 Mand Fodfolk med et Feltartilleri paa ca. 54—72 Stk. Feltskyts, saa ere hans Udsigter til at naa sit Maal dog temmelig tarvelige, naar han skal lande en Dagsmarch fra Byen, og han der straks møder Modstand, en Modstand, der forstærkes med hver Time, der gaar, alt som Mobiliseringen skrider frem, og Tropperne sammendrages. Og saa er her endda peget paa det før Fjenden gunstigste Tilfælde, da hverken Naturen eller andre Magter hindre hans Forehavende.

Det er vor Overbevisning, at naar vort Forsvarsvæsen ordnes saaledes, at en Mobilisering altid let og hurtigt kan finde Sted, da vil et Overfald som det ovenfor omtalte slet ikke blive forsøgt, lige saa lidt som et Bombardement af København vil blive forsøgt, naar Søbefæstningen er i Orden; thi de krigsførende Magter ville da hver for sig forstaa, hvor urimeligt det vilde være for Modparten at prøve noget saadant, naar henses til den Modstand, som derimod vil blive ydet. Naar det først staa klart for Magterne, at ingen kan tvinge os ud af vor Neutralitet med et enkelt Skib eller med en lille Flaadeafdeling, som kan true med Bombardement, og at det heller ikke kan gøres med en Haandfuld Folk, d. v. s. en lille Hærstyrke, da bliver der intet Kapløb mellem dem om at komme først for at benytte sig af vore Hjælpemidler.

Københavns Landbefæstning har i Aarenes Løb vakt en dybtgaaende Splid i vort Folk og i vide Kredse vakt en Forbitrelse, som ingenlunde har fortaget sig endnu. Desuden have de udførte Anlæg været Genstand for en saglig Kritik,

som i flere Henseender har været fældende. I Forsvarskommissionen har ikke alene Hærens og Flaadens sagkyndige Medlemmer ført Strid om Bedømmelsen af de udførte Arbejder, men selv Hærens sagkyndige synes at have været i stærke Tvivl, idet de i Betænkningen Side 732 erklære, at „der er ret vægtige Grunde, der taler for, at man gaar til en mere fremskudt Stilling for den yderste Befæstningslinie“, end den, de sluttelig ender med at foreslaa. Ja, man kan sige, at de tilforordnede af Hæren i Virkeligheden bryde Staven over den nuværende Landbefæstning. I Betænkningen, Side 751—53, give de nemlig en Beskrivelse af dens Mangler som sikkert ikke er overdreven, og i hvert Fald lade disse Mangler sig neppe afhjælpe ved Anvendelsen af 8,800,000 Kr. til dens Forstærkning og Fuldstændiggørelse, hvad de tilforordnede i øvrigt ogsaa selv indrømme. Et Blik paa det Kort over Københavns Befæstning med foreslaaede Forbedringer, som ledsager Forsvarskommissionens Betænkning, viser os saaledes Nordfronten som et ca. 1 Mil bredt og lige saa dybt Areal, paa hvilket mellem 20 og 30 Værker liggesaaede jævnt ud over det hele i 4 Rækker. Af disse Værker er et betydeligt Tal lukket inde mellem Haver og Huse, medens deres yderste Linie danner en ret Vinkel, som delvis kan enfileres og beskydes endog i Ryggen, (se Kommissionens Bet. Side 752,1). Udførte man nu de foreslaaede Arbejder, er der al Grund til at tro, at nye Krav snart vilde melde sig, og at man af den uheldige Begyndelse vilde være ledet ind paa en kostbar Fortsættelse, der baade paa Rigsdagen og i Folket vilde være en Kilde til stadig fortsat og bitter Strid.

Vi kunne derfor slutte os til Regeringens Forslag om at nedlægge Landbefæstningen, naar de før omtalte Kystsikringsanlæg ere fuldførte, medens flere af os, nemlig J. C. Christensen, Carl Hansen (Præstø A. 5. V.), Ingvar Jensen, Jensen-Knudstrup, Pedersen-Nyskov og Pinstrup, derimod ikke kunne slutte os til § 3 i Forslaget om Befæstningsanlæg, der gaar ud paa at tilvejebringe fremskudte forberedte Stil-